

การอ้างอิงในเนื้อหา

ดร. สันทนา สุธาธารัตน์

การอ้างอิงในเนื้อหาเป็นการอ้างอิงที่แทรกอยู่ในเนื้อหา มีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกแหล่งที่มาของเอกสารที่ใช้ประกอบการค้นคว้า มีรูปแบบที่แน่นอน ในที่นี้ใช้รูปแบบของ APA เพื่อจะได้สอดคล้องกับหนังสือคู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และการศึกษาอิสระ ฉบับปีพ.ศ. 2547

1. การอ้างอิงเอกสารโดยตรง

การอ้างอิงในเนื้อหาโดยทั่วไปประกอบด้วย 3 ส่วน คือชื่อผู้แต่ง ปีพิมพ์ และเลขหน้าของข้อความที่นำมาอ้าง ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ นำไปรวบรวมไว้ในบรรณานุกรมหรือเอกสารอ้างอิง แต่ละองค์ประกอบกันด้วยเครื่องหมายจุลภาค ซึ่งอาจจะอยู่ในวงเล็บพร้อมกับปีพิมพ์ และเลขหน้า ในกรณีที่อ้างอิงเอกสารทั้งเล่ม เช่น งานวิจัย ระบุเฉพาะชื่อผู้แต่งและปีพิมพ์ ไม่ต้องระบุเลขหน้า ซึ่งมีหลัก รูปแบบและวิธีการดังต่อไปนี้

1.1 หลักทั่วไปของการอ้างอิง

1.1.1 ข้อมูลในการอ้างอิงต้องตรงกับข้อมูลในบรรณานุกรมคำต่อคำ

1.1.2 การอ้างอิงใส่ได้หลายที่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างประโยคและลักษณะของภาษาที่ใช้ โดยทั่วไปนิยมใส่ไว้เมื่อจบข้อความที่อ้างถึง เช่น

สาเหตุที่นั่งร้านพัง เกิดจากการผุของไม้และวิธีการยึดนั่งร้านที่ไม่ถูกวิธี
(ประสงค์ ธาราไชย, 2524, หน้า 71-72)

There is a distinction between phonological rules and stylistic rules which account for alternations among related forms and changes of juxtaposed forms of Indic loanwords in Standard Thai (Sutadarat, 1978, pp. 95-96).

1.1.3 ในกรณีที่ในเนื้อหาได้กล่าวถึงชื่อผู้แต่งแล้ว ไม่ต้องระบุชื่อผู้แต่งในวงเล็บอีก รายละเอียดในวงเล็บจึงมีเฉพาะปีพิมพ์ และเลขหน้า (ถ้าต้องระบุ) และต้องให้วงเล็บอยู่ต่อจากชื่อผู้แต่งที่ได้กล่าวถึงในเนื้อหาทันที หากในเนื้อหาระบุปีพิมพ์ด้วย ก็ไม่ต้องมีปีพิมพ์ในวงเล็บเช่นกัน เช่น

ประสงค์ ธาราไชย (2524, หน้า 71-72) ได้บอกสาเหตุของการที่นั่งร้าน
พังว่าเกิดจากการผุของไม้และการยึดนั่งร้านที่ไม่ถูกวิธี

Sutadarat (1978, pp. 95-96) has made a distinction between phonolog-
ical rules and stylistic rules which account for alternations among related forms
and changes of juxtaposed forms of Indic loanwords in Standard Thai.

วิทยา นาทอง (2538) พบว่า...

Thompson (2003) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ... หรือ

ทอมป์สัน (Thompson, 2003) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ... หรือ

ในปี 2003 ทอมป์สัน (Thompson) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ... หรือ

ในปี 2003 Thompson ได้ศึกษาเปรียบเทียบ...

วิทยา นภาศิริกุลกิจ (2523, หน้า 20) กล่าวว่า...

Brown (2001, p. 75) กล่าวว่า... หรือ บราวน์ (Brown 2001, p. 75)
กล่าวว่า...

1.1.4 ในกรณีที่คัดลอกข้อความมาโดยตรงและมีความยาวไม่เกิน 40 คำ ให้ใส่
ข้อความทั้งหมดไว้ในเครื่องหมายอัฒประกาศ การอ้างอิงในวงเล็บเอาไว้หลัง
เครื่องหมายอัฒประกาศปิด

1.1.5 ถ้าข้อความที่คัดลอกมานั้นเป็นแต่เพียงบางส่วนของข้อความจริง และ
เป็นข้อความภาษาไทย ให้ใช้จุดสามจุดตอนต้นและตอนท้ายข้อความที่คัดลอกมาภายใน
เครื่องหมายอัฒประกาศ ถ้าข้อความที่คัดลอกมาเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ ที่มี
เครื่องหมายจบประโยคเป็นเครื่องหมายห้พภาค ให้ใช้จุดสามจุดตอนต้นเช่นเดียวกัน
แต่ตอนท้ายต้องเป็น 4 จุด (จุดที่ 4 เป็นเครื่องหมาย full stop) ดังนี้

ภาษาไทย “... _____ . . .”

ภาษาอังกฤษ “... _____ . . . . .”

1.1.6 ถ้าข้อความที่คัดลอกมาเป็นส่วนต้นและส่วนท้ายของข้อความจริง ใช้จุด
สามจุดแสดงการละข้อความนั้น ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้

“ _____ . . . _____ ”

1.1.7 ในกรณีที่คัดลอกข้อความมาโดยตรงและมีความยาวเกิน 40 คำ ให้หน้า

ข้อความทั้งหมดมาอยู่ในย่อหน้าต่างหาก โดยกั้นหน้าประมาณ ½ นิ้ว และไม่ต้องใส่เครื่องหมายอัฒประกาศ ใส่การอ้างอิงไว้ในวงเล็บเมื่อจบข้อความ

1.1.8 การอ้างอิงข้อมูลจากภาพ ตารางหรือภาคผนวก ให้ระบุเลขประจำภาพ

เลขประจำตาราง หรือลำดับภาคผนวก ตัวอย่างเช่น

ดังแสดงในภาพ 2

ดังข้อมูลที่ปรากฏ (ดูตาราง 3)

การศึกษาทั้งสองวิธีให้ผลเช่นเดียวกันกัน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก)

...as shown in Figure 2, ...

...data are related (see Figure 5).

1.1.9 การอ้างอิงปีพิมพ์ที่เป็นเอกสารภาษาไทยใช้ ปีพ.ศ. การอ้างอิงที่เป็นเอกสารภาษาอังกฤษใช้ ปีค.ศ. หากไม่ปรากฏปีพิมพ์ เอกสารภาษาไทยใช้ “ม.ป.ป.” เอกสารภาษาอังกฤษใช้ “n.d.”

1.1.10 เอกสารที่อยู่ในระหว่างการจัดพิมพ์ ที่เป็นภาษาไทยใช้ “อยู่ในระหว่างการจัดพิมพ์” เอกสารภาษาอังกฤษใช้ “in press” และไม่ต้องระบุเลขหน้า

1.1.11 ในกรณีที่ต้องระบุเลขหน้า ระบุเฉพาะเลขหน้าที่มีข้อความที่อ้างถึงเท่านั้น ไม่ว่าจะ เป็นบทความหรือหนังสือ ยกเว้นข้อความนั้นนำมาจาก website เอกสารภาษาไทยใช้คำว่า “หน้า” ตามด้วยเลขหน้า เอกสารภาษาอังกฤษใช้ตัวย่อ “p.” หากอ้างถึงเลขหน้าเดียว และ “pp.” เมื่ออ้างถึงเลขหน้า 2 หน้าขึ้นไป (ไม่เว้นระยะหน้าหรือหลังเครื่องหมาย -)

1.1.12 ไม่เว้นระยะก่อนพิมพ์เครื่องหมายจุลภาค อัฒภาค ทวิภาค มหัพภาค ยัติภังค์ และคำถาม แต่เว้น 1 ระยะพิมพ์หลังเครื่องหมาย

1.1.13 เว้น 1 ระยะพิมพ์ก่อนเครื่องหมายวงเล็บเปิด และเครื่องหมายอัฒประกาศ เปิด เว้น 1-2 ระยะพิมพ์หลังเครื่องหมายวงเล็บปิด และเครื่องหมายอัฒประกาศปิด แต่ไม่เว้นระยะหลังเครื่องหมายวงเล็บเปิดและก่อนเครื่องหมายวงเล็บปิด

1.2 รูปแบบและวิธีการอ้างอิง

1.2.1 เอกสารที่ผู้แต่งเป็นคนไทย ระบุเฉพาะชื่อต้น และชื่อสกุล ไม่ใส่คำนำหน้านาม ตำแหน่งหน้าที่การงาน ตำแหน่งบริหาร หรือตำแหน่งทางวิชาการ เช่น

(วิทยา นาทอง, 2538) (วิทยา ภาศิริกุลกิจ, 2523, หน้า 20)

1.2.2 เอกสารที่ผู้แต่งเป็นชาวต่างประเทศ ระบุเฉพาะชื่อสกุล ถ้าชื่อสกุลนั้นไม่ซ้ำกัน ถ้าชื่อสกุลนั้นมี Jr. หรือ II ก็ไม่ต้องระบุ เช่น

(Thompson, 2003) (Brown, 2001, p. 75)

1.2.3 ผู้แต่งคนไทยที่มีงานพิมพ์เป็นภาษาต่างประเทศ ให้ระบุทั้งชื่อต้น และชื่อสกุล เช่น

พิทยภัณฑท์ พัฒนผลไพบุลย์ (Pitayapan Pattanaphonpaiboon, 1993) ได้ศึกษา ถึง...

Pitayapan Pattanaphonpaiboon (1993) studied....

1.2.4 วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอกของคนไทยที่มีการเผยแพร่ผ่าน UMI ให้ระบุเฉพาะชื่อสกุล ตัวอย่างเช่น

อัจฉรา เฟ่งพานิช (Pengpanich, 1989, p. 155) ได้กล่าวถึง...

Pengpanich (1989, p. 155) stated that....

1.2.5 ในกรณีที่ต้องพูดถึงผู้แต่งเอกสารเดียวกันในอนุเขตเดียวกันอีก ไม่จำเป็นต้องระบุปีพิมพ์ในการอ้างอิงครั้งต่อ ๆ ไป (เฉพาะแบบที่ไม่ระบุเลขหน้าเท่านั้น)

1.2.6 ผู้แต่งที่เป็นพระนามของพระมหากษัตริย์และพระราชินี พระบรมวงศานุวงศ์ทุกระดับ พระภิกษุสงฆ์ ผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือมียศทางทหารและตำรวจ ให้ใช้ตามนั้น เช่น

พล.ต. ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช พ.ต. เจ้าแก้วนารีรัฐ

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส

คุณหญิงไชยยศสมบัติ พระสุนทรโวหาร (ภู่)

1.2.7 ชื่อผู้แต่งที่เป็นนามแฝง หรือนามที่ใช้ในงานเขียน ให้ใช้ตามนั้น

1.2.8 เอกสารที่มีผู้แต่ง 2 คน ให้ระบุชื่อผู้แต่งทั้งสองคนทุกครั้ง เอกสารภาษาไทยเชื่อมด้วยคำว่า “และ” เอกสารภาษาต่างประเทศเชื่อมด้วย “and” เมื่ออยู่ในเนื้อหา หรือ “&” เมื่ออยู่ในวงเล็บ เช่น

(ดวงเดือน พันธุมนาวิน และจรรยา สุวรรณทัต, 2520, หน้า 38)

(Calfie & Valencia, 2001)

Jacobson and Truax (1991) demonstrated...

1.2.9 เอกสารที่มีผู้แต่ง 2 คน และมีชื่อสกุลเหมือนกัน ให้ระบุอักษรย่อของชื่อต้นและชื่อกลางด้วย เช่น

R. D. Luce (1959) and P. A. Luce (1986) พบว่า...

1.2.10 เอกสารที่มีผู้แต่ง 3-5 คนในการอ้างถึงครั้งแรก ระบุชื่อผู้แต่งทุกคน เอกสารภาษาไทยเชื่อมด้วยคำว่า “และ” ก่อนคนสุดท้าย เอกสารภาษาอังกฤษเชื่อมด้วย “and” เมื่ออยู่ในเนื้อหา หรือ “&” เมื่ออยู่ในวงเล็บ โดยมีเครื่องหมายจุลภาคคั่น เช่น

โสธร ประเสริฐ, ปรีชา อาริกุล และอุทัยเกตุนิติ, 2524, หน้า 39-44)

Gran, Green, and Nodd (1989, p. 92)

(Gran, Green, & Nodd, 1989, p. 92)

ในการอ้างถึงครั้งต่อ ๆ ไป ระบุเฉพาะชื่อผู้แต่งคนแรก เอกสารภาษาไทยตามด้วย “และคนอื่น ๆ” เอกสารภาษาต่างประเทศตามด้วย “et al.” เช่น

(โสธร ประเสริฐ และคนอื่น ๆ, 2524, หน้า 39-44)

โสธร ประเสริฐ และคนอื่น ๆ (2524, หน้า 39-44)

(Gran et al., 1989, p. 92)

Gran et al. (1989, p. 92)

1.2.11 เอกสารที่มีผู้แต่ง 6 คนขึ้นไป ในการอ้างถึงครั้งแรกและในครั้งต่อ ๆ ไป ให้ทำตามข้อ 1.2.10 เหมือนกัน

1.2.12 การอ้างอิงเอกสารที่มีบรรณาธิการ ไม่ต้องระบุคำว่า “บรรณาธิการ” หรือ “Ed.” เหมือนบรรณานุกรม

1.2.13 การอ้างอิงเอกสารของผู้แต่งคนเดียวกัน แต่ต่างปีกัน พร้อมกัน ให้ใส่ชื่อผู้แต่งครั้งเดียว แล้วเรียงลำดับเอกสารตามปีพิมพ์ คั่นด้วยเครื่องหมายอัฒภาค แต่ถ้าเป็นการอ้างอิงแบบไม่ระบุเลขหน้า ให้คั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค ในกรณีที่มีเอกสารที่ไม่มีปีพิมพ์ (ม.ป.ป.) ด้วย ให้เรียง ม.ป.ป. ไว้ท้ายสุด เช่น

(สุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์, 2521, หน้า 23; 2524, หน้า 25-26; ม.ป.ป, หน้า

16)

(Kelly, 1964, p. 10; 1975, pp. 20-25)

(Rogers, 1987, 2000)

1.2.14 การอ้างอิงเอกสารของผู้แต่งคนเดียวกันที่มีงานพิมพ์หลายงานในปีเดียวกัน ให้ใช้ปีพิมพ์และเรียงตามบรรณานุกรม เช่น

สุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์, 2521ก, หน้า 55; 2521ข, หน้า 23)

(Kelly, 1965a, pp. 21-23; 1965b, p. 27)

(Kelly, 1965a, 1965b)

1.2.15 การอ้างอิงเอกสารของผู้แต่งหลายคนในที่เดียวกัน ให้ระบุชื่อผู้แต่งเรียงตามลำดับอักษร ตามด้วยปีพิมพ์ และเลขหน้า (ถ้าต้องระบุ) เช่น

(ชุมพร ปัจจุบันนท์, 2530, หน้า 39; ดำรง ไหวว่อง, 2509, หน้า 20)

1.2.16 ผู้แต่งที่เป็นองค์กรหรือสถาบัน ในการอ้างครั้งแรกให้ระบุชื่อเต็ม และใส่ชื่อย่อไว้ในวงเล็บเหลี่ยม ส่วนการอ้างครั้งต่อ ๆ ไปใช้ชื่อย่อ เช่น

การอ้างครั้งแรก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย [ททท.], 2544)

การอ้างครั้งต่อ ๆ ไป (ททท., 2544)

2. การอ้างอิงเอกสารที่ปรากฏในเอกสารอื่น

การอ้างอิงเอกสารที่มีได้เป็นการอ้างโดยตรง ให้ระบุชื่อผู้แต่งของเอกสารทั้งสองรายการ โดยระบุชื่อผู้แต่งของเอกสารปฐมภูมิ (primary source) ตามด้วยคำว่า “อ้างถึงใน” หรือ “as cited in” แล้วระบุชื่อผู้แต่งของเอกสารทุติยภูมิ (secondary source) ปีพิมพ์และเลขหน้าตามหลักและวิธีการข้างบน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 วิทยานิพนธ์ภาษาไทย อ้างเอกสารทุติยภูมิที่เป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ชื่อสกุลผู้แต่งของเอกสารปฐมภูมิเป็นภาษาไทยไว้ในวงเล็บก่อน และใส่ชื่อสกุลเป็นภาษาอังกฤษไว้ในวงเล็บ หรือไม่ใส่ชื่อสกุลภาษาไทยก็ได้แล้วแต่ความ เช่น

เคอร์ลิงเจอร์ (Kerlinger as cited in Katzer, 1981, p. 68) ได้กล่าวถึง...

หรือ

Kerlinger (as cited in Katzer, 1981, p. 68) ได้กล่าวถึง...

2.2 วิทยานิพนธ์ภาษาไทย อ้างเอกสารทุติยภูมิที่เป็นภาษาอังกฤษ อาจารย์ชื่อสกุล

ผู้แต่งของเอกสารปฐมภูมิเป็นภาษาไทยไว้นอกวงเล็บก่อน และใส่ชื่อสกุลเป็นภาษาอังกฤษไว้ในวงเล็บ หรือไม่ใส่ชื่อสกุลภาษาไทยก็ได้แล้วแต่ความ เช่น

เทอร์แมน (Terman อ้างถึงใน คมเพชร ฉัตรศุกกุล, 2511, หน้า 11) ได้
ระบุไว้ว่า... หรือ

Terman (อ้างถึงใน คมเพชร ฉัตรศุกกุล, 2511, หน้า 11) ได้ระบุไว้ว่า...

2.3 วิทยานิพนธ์ภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้แต่งของเอกสารปฐมภูมิไว้นอก
วงเล็บก่อน และใส่ชื่อสกุลไว้ในวงเล็บก็ได้แล้วแต่ความ เช่น

Kerlinger (as cited in Katzer, 1981, p. 68) stated that.... หรือ

... (Kerlinger as cited in Katzer, 1981, p. 68)

3. การทำเชิงอรรถ

โดยทั่วไป การอ้างอิงในลักษณะที่เป็นเชิงอรรถมีจุดมุ่งหมายหลัก 2 ประการคือ การเสริมความ และการแสดงลิขสิทธิ์ การเสริมความเป็นการอธิบายเพิ่มเติมข้อความที่มีในเนื้อหา ส่วนการแสดงลิขสิทธิ์ เป็นการแสดงหลักฐานการได้รับอนุญาตให้ใช้ภาพหรือตารางนั้น ๆ

3.1 หลักและรูปแบบของการทำเชิงอรรถเสริมความ

3.1.1 ใช้ตัวเลขอารบิกโดด ๆ ไม่มีเครื่องหมายใด ๆ ให้ตัวเลขอยู่เหนือบรรทัด ปกติครึ่งระยะตรงข้อความที่ต้องการเสริมความโดยไม่เว้นระยะ ถ้าเป็นงานภาษาอังกฤษ ใส่เลขหลังเครื่องหมายวรรคตอน (ถ้ามี) ยกเว้นเครื่องหมาย – ที่ใส่ตัวเลขก่อน

3.1.2 การลงหมายเลขกำกับทำได้ 3 แบบ คือลงหมายเลขกำกับเรียงลำดับ ตัวเลขให้จบในหน้าเดียว เมื่อขึ้นหน้าใหม่ก็ขึ้นเลข 1 ใหม่ หรือเรียงลำดับจบในแต่ละบท เมื่อขึ้นบทใหม่ก็ขึ้นเลข 1 ใหม่ หรือเรียงหมายเลขไปตลอดทั้งเล่ม เลือกลงแบบใดแบบหนึ่งเพียงแบบเดียว

3.1.3 ที่ท้ายหน้าแต่ละหน้าที่มีเชิงอรรถเสริมความ ให้เว้นที่เอาไว้ให้เพียงพอที่จะสามารถบรรจุข้อความเสริมความทั้งหมด อนึ่ง ข้อความที่นำมาเสริมไม่ควรมีความยาวมาก

3.1.4 ก่อนถึงบรรทัดที่จะพิมพ์ข้อความเสริม ให้เว้น 1 บรรทัด แล้วพิมพ์

เส้นคั่นส่วนที่เป็นเนื้อหาและส่วนที่เป็นเชิงอรรถเสริมความ 15-20 ระยะพิมพ์ หรือ ประมาณ 2 นิ้ว เป็นเส้นที่บยาวติดต่อกัน และต้องให้ยาวเท่ากันทุกหน้าที่มีเชิงอรรถเสริมความ

3.1.5 เว้น 1 บรรทัดพิมพ์ ก่อนจะเริ่มลงเชิงอรรถเสริมความรายการแรก

3.1.6 บรรทัดแรกของแต่ละรายการ ย่อหน้าเข้ามา 5-7 ระยะพิมพ์ หรือ $\frac{1}{2}$ นิ้ว แล้วจึงพิมพ์ตัวเลขกำกับเชิงอรรถ ให้ตัวเลขอยู่เหนือบรรทัดปกติครั้งระยะเช่นเดียวกัน แล้วจึงพิมพ์ข้อความต่อโดยไม่ต้องเว้นระยะหลังตัวเลข เมื่อขึ้นบรรทัดใหม่ของรายการเดียวกัน ให้พิมพ์ชิดขอบซ้าย

3.1.7 ขนาดตัวอักษรในเชิงอรรถ ให้มีขนาดเล็กกว่าในเนื้อหา (16 points)

ตัวอย่างเชิงอรรถเสริมความ

...ศาลสูงจะไม่ก้าวล่วงเข้าไปในเรื่องการปกครอง คงถือเพียงแต่ว่าศาลมีหน้าที่ดูแลให้ ฝ่ายปกครองปฏิบัติตามกฎหมายเท่านั้น ศาลไม่มีหน้าที่ทำการปกครอง หรือวินิจฉัยสั่ง การเสียเอง¹ (สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ, 2519, หน้า15)

---

¹ถึงแม้ศาลสูงจะมีอำนาจควบคุมการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารโดยคำสั่งบางชนิด เช่น คำสั่ง เรียงคดีมาพิจารณา คำสั่งห้ามพิจารณาคดี คำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ หรือคำสั่งห้ามกระทำการ

3.2 หลักและรูปแบบของการทำเชิงอรรถแสดงลิขสิทธิ์

การทำเชิงอรรถแสดงลิขสิทธิ์ต้องมีองค์ประกอบครบถ้วนเช่นเดียวกับ บรรณานุกรม และต้องมีเลขหน้าที่อ้างถึงเสมอ ยกเว้นเมื่อนำมาจาก website มีหลักและ รูปแบบดังต่อไปนี้

3.2.1 ใส่เชิงอรรถแสดงลิขสิทธิ์ต่อจากภาพ หรือตารางทันที คั่นด้วยเส้นทึบยาวตลอดทั้งบรรทัด

3.2.2 ทุกบรรทัดชิดขอบซ้าย เริ่มต้นด้วยคำว่า “ที่มา.” สำหรับวิทยานิพนธ์ภาษาไทย วิทยานิพนธ์ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Note.”

3.2.3 ส่วนที่เป็นชื่อเรื่อง และชื่อหนังสือ ทำเช่นเดียวกับบรรณานุกรม แต่ขึ้นต้นคำสำคัญด้วยตัวใหญ่ ใส่ชื่อเรื่องจากวารสารในเครื่องหมายอัญประกาศ

3.2.4 เรียงลำดับชื่อต้น ชื่อสกุลตามลำดับ เอกสารภาษาอังกฤษไม่ใช่ “&” ในกรณีที่มีผู้แต่งมากกว่า 1 คน

3.2.5 ส่วนที่เป็นปีพิมพ์ทำเช่นเดียวกันกับบรรณานุกรม

3.2.6 สถานที่พิมพ์ทำเช่นเดียวกันกับบรรณานุกรม

3.2.7 ระบุเลขหน้าเฉพาะที่อ้างถึง หากนำมาจากหนังสือ ใส่ไว้ในวงเล็บต่อจากชื่อหนังสือทันที หากนำมาจากวารสาร ใส่เลขหน้าต่อจากปีที่ออก ใช้คำว่า หน้า, p. หรือ pp. ตามหลักที่กล่าวมาแล้ว

3.2.8 ใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่นแต่ละส่วนตลอดไปจนกระทั่งจบรายการ จึงใช้เครื่องหมายมหัพภาค

ตัวอย่างเชิงอรรถแสดงลิขสิทธิ์

จากหนังสือ

ที่มา. จาก ลักษณะของนายทุนไทยในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2457-2482: บทเรียนจากความรุ่งโรจน์สู่โศกนาฏกรรม (หน้า 10), โดย พรณี บัวเล็ก, 2545, กรุงเทพฯ: พันธกิจ.

Note. From *Working with Aspects of Language* (pp. 15-18), by Mansoor Alyeshmerni and Paul Taubr, 1975, New York: Harcourt, Brace and Jovanovich.

จากวิทยานิพนธ์

ที่มา. จาก นวนิยายที่เหมาะสมในการใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบระดับมัธยมศึกษาในทัศนะของครูภาษาไทย (หน้า 27), โดยจิริ เปลิยนสมัย, 2518, ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

Note. From *Problem Solving and the Reference Search* (p. 100), by A. R. Johnson, 1976, Unpublished master's thesis, The University of Chicago.

จากวารสาร

ที่มา. จาก “โครงสร้างการชำระเงินค่าสินค้าระหว่างประเทศ ปี 2544,” โดย ทีมสถิติดูแล การชำระเงินและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ส่วนประมวลสถิติ สายฐานข้อมูลธนาคาร แห่งประเทศไทย, มีนาคม 2545, *สถิติเศรษฐกิจและการเงิน*, 42, หน้า 14.

Note. From “Thailand's Post-crisis Trade Policies: The 1999 WTO Review,” by P. G. Warr, 2000, *The World Economy*, 23, p. 1227.

เอกสารอ้างอิง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง, บัณฑิตวิทยาลัย. (2547). *คู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และการศึกษาอิสระ*. ม.ป.ท.

American Psychological Association. (2001). *Publication manual of the American Psychological Association* (5th ed.). Washington, DC: Author.